

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„Často jsem přemýšlel,
jak může církev více poukázat
na své poslání být svědkem
milosrdenství. Je to cesta,
jež začíná duchovním obrácením.

Proto jsem rozhodl vyhlásit
mimořádné jubileum, v jehož
středu bude milosrdenství.
Bude to Svatý rok milosrdenství.

Chceme jej prožívat
ve světle Pánova slova:
Bud'te milosrdní jako Otec.“

Papež František
13. 3. 2015

1

Drazí přátelé,

Boží milosrdenství nás obdarovalo novým rokem. Bohužel už první dny nasvědčují tomu, že je třeba neustále se modlit za pokoj a hledat cesty dialogu, který musí doprovázet úcta k názorům ostatních, hodnotám, které vyznávají, a k jejich životům. Atentáty ve Francii, situace na Ukrajině, v Sýrii a dalších zemích světa vyžadují naši modlitbu a pozornost. Toto číslo proto věnujeme svobodě slova a chceme se v tomto a dalším čísle zamyslet nad tím, co se děje v dnešní době s člověkem, kdo je člověk, čím žije a jaké hodnoty vyznává.

Ve čtvrtek 1. ledna 2015 Svatý otec František řekl: „Včera jsem dostal dopis od jednoho pána, možná jednoho z vás, který mne seznámil s jednou rodinnou tragédií a potom vypočítal množství tragédií a válek v dnešním světě a položil otázku: co se to děje v srdci člověka, že došlo k tomu všemu? A nakonec řekl: „Je čas zastavit.“ Také si myslím, že nám prospěje, když se na této cestě násilí zastavíme a budeme usilovat o pokoj. Drazí bratři a sestry, beru si za svá slova tohoto muže: Co se děje v srdci člověka? Co se děje v srdci lidstva? Je čas zastavit!“

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Malgorzata Śvachová

Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hraří
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřice 156

OBSAH

Úvodní slovo:

Biskup Václav Malý 3

P. Jaroslav Brož:

Jak může být chudý šťastný? 4

P. Miloslav Fiala:

Důstojnost a svoboda člověka
podle učení církve 6

P. Adrian Galbas SAC:

Svoboda, to znamená co? 9

Terapie na kolenou (1. část) 11

Rozhovor:

arcibiskup Henryk Hoser SAC 15

Střípky slov P. Sopočka 19

Poslání a spiritualita sv. Faustyny 20

Korunka 22

Kongres o Božím milosrdenství
v Krakově 24

Nabídka KNA 27

Jubileum milosrdenství 28

Na apoštolských cestách 30

Obrázky BM / webové stránky 33

Literatura / informace 34

DAR SLOVA

Jedním z velikých darů daných nám dobrým Bohem do vínku je dar slova. Umožňuje nám vyjádřit své pocity, myšlenky, představy, nápady. Co více – otevřít své srdce a sdílet s druhými své rozpoložení, potřeby a očekávání v dané chvíli. Používáme smysly a s nimi spojená gesta; přesto beze slova by naše schopnost sdílení byla ochuzena a redukována pouze na vnější projevy. Slovo vychází z nitra a stává se okénkem do duše a mysli.

Pohybujeme se v prostředí mnohomluvnosti, která bohužel postihuje i naše církevní řady. Zralost jednotlivce se vyjevuje v uvážlivém užívání slov. Jejich hodnotu vytváří jasný obsah bez jakékoli dvojznačnosti či zastírání. Duch evangelia nás povzbuzuje vnímat momentální dispozici oslovovaného a uzpůsobit vyřčené dané chvíli, jejíž důležitost se mění s nastávajícími okolnostmi. Ten, kdo kráčí v Ježíšových stopách, se snaží dohlédnout důsledky vysloveného a nesnižuje slovo na pouhý výkřik svých emocí.

Ježíš – vtělené Slovo – osvědčil naprostou jednotu hlásání a činů. Stál důsledně za svými výroky a neměl potřebu jejich smysl a obsah měnit, aby nenarazil a podbízel se pohodlnosti naslouchajících. Byl sám bytostně slovem varujícím, napomínajícím, ale i laskavým a milosrdným. Mnohotvárnost jeho hlásání zůstala věrná jedinému: pravdě.

Slovem lze ranit i bodnout, klamat i předstírat, urážet i ponižovat, vysmívat se a zlehčovat, rouhat se i zpupně překračovat hranice slušnosti. S vděčností za dar slova konzistentně koresponduje odpovědnost za jeho používání. Stále se mluví o plánech a koncepcích našeho pastoračního působení v naší společnosti a její očisty od všech možných kašů. Prvním krokem je odpovědné zacházení s darem slova, s nímž jde ruku v ruce Duchem osvěcené myšlení.

Václav Malý, biskup

Foto: Petr Vilgus

JAK MŮŽE BÝT CHUDÝ ŠŤASTNÝ?

■ P. JAROSLAV BROŽ

V Písmu svatém si často vzájemně slouží lidé, které od sebe dělí dlouhá doba. Málokdo si například uvědomí, že mají něco společného starozákonní Job a Ježíš. Když začínáme číst Ježíšovo Horské kázání, jako by evangelista Matouš napínal naši pozornost, když stále oddaluje první Ježíšova slova nastavováním úvodních veršů takovými banálními výrazy jako „otevřel ústa“ (Mt 5,2). To přece ví už malé dítě, že když

člověk chce, aby ho bylo slyšet a všichni mu rozuměli, musí náležitě otevřít svá mluvidla. Ale evangelista tím plastickým výrazem dává znamení, že má na mysli Joba, který jako temné pozadí má dát vyniknout Ježíšovu světlu. Job do určité chvíle ve svých radostech a potom ve svých strádáních mlčí, až konečně otevře svá ústa a promluví. Z jeho úst vychází vodopád zlořečení na jeho vlastní život, který neměl raději vůbec poznat (Job 3,1–26). Ježíš naopak lidem v podobných nesnázích a souženích říká: „Jste blahoslavení!“ (Mt 5,3–12).

Každé z osmi blahoslavenství je vzácnou miniaturou, ve které je ve zkratce obsaženo všechno podstatné pro život člověka. První řádek vždy říká, co má člověk udělat nebo co má svobodně přijmout. V druhém řádku se pak vždy dozvíme, co máme čekat od Boha. Toto rozdělení úloh je důležité! Kolikrát se v životě marně pokoušíme dosáhnout svými silami, co můžeme obdržet jen jako Boží dar. A kolikrát v životě necháváme na Bohu to, co ve skutečnosti závisí na nás. Správné rozdělení úloh ve scénáři spásy a jejich respektování vede ke zdárnému cíli, k nebeské blaženosti.

Podle prvních čtyř blahoslavenství je na nás, lidech, abychom rádi byli chudí v duchu, plačící, tiší a měli žízeň a hlad po spravedlnosti. A na Bohu pak je, aby se pro nás postaral o nebeské království, o útěchu, dar země a nasycení spravedlností.

Blahoslavenství chudých v duchu není každému srozumitelné. Je dobré vědět, že řečtina – jako každý jiný jazyk – zná slovo „bohatý“, které v době Ježíšově označovalo člověka žijícího ze svého majetku. Nemusel pracovat, protože výnos jeho vlastnictví mu zajišťoval dobré bydlo. Vedle boháčů ale existovaly alespoň dva druhy lidí chudých. Jedni sice neměli majetek, ale byli zdraví, a tak se mohli živit prací vlastních rukou.

Někdy získali práci jen na jeden den, ale přece měli z čeho žít, a navíc si uchovali jistotu svobodu a důstojnost. Pak ale existoval – a existuje dodnes – jiný druh chudoby. Jsou to ti, kdo byli staří, slabí a nemocní. V době, kdy neexistovala všeobecně rozšířená síť sociálního zajištění, byli tito lidé úplně odkázáni na dobrotu a milosrdenství druhých. Na lidské rovině to je stav neblahý. Ale když je přijat jako obraz vztahu k Bohu, je to okolnost velice blahodárná. Dobře takový postoj duchovní chudoby vyjadřuje žalmista: „Já jsem jen chudák a ubožák, ale Pán se o mě stará“ (Žl 40,18). Vědomí vlastní chudoby, naprosté závislosti na Bohu, ho vede k modlitbě: „Tys můj pomocník, můj zachránce“ (Žl 40,19). Duchovní chudoba je tedy pravdivé přijetí sebe jako tvora zcela odkázaného na Boha. To je svrchovaný úkon lidské svobody a věčného uznání, že žiji jen díky Boží dobrotě.

Zvláštní podobou duchovní chudoby je pláč. Když ho Ježíš blahoslaví, nemá na mysli jen jeho psychologicky uvolňující účinek. Jde o něco víc. Plakat může jen ten, kdo má k někomu osobní vztah. Ve Zj 18,7 praví pyšná babylonská nevěstka, symbol mocného starověkého Říma: „Nejsem vdova, zármutek nikdy nezakusím.“ Prostitutka nemůže být vdovou, nemůže tedy mít osobní vztah ke svému manželovi, a tudíž nepozná pláč a zármutek nad jeho ztrátou. Zato Ježíšovi učedníci, až jim „ženich bude vzat“, budou se postit (srov. Mt 9,15). A k půstu v biblickém smyslu patří také nářek. Hlubokou příčinou pláče je tedy smrt, ale také hřích. Můj vlastní hřích a hřích druhého člověka (srov. Jak 4,8–11; 1 Kor 5,2). Evangelní pláč tedy není jen spontánní povrchní emocií, ale postojem člověka, který je zasažen zármutkem nad svým i cizím hříchem a nad smrtí, která přišla do světa kvůli hříchu (srov. Řím 5,12).

Ježíš dále touží po tom, aby jeho učedníci byli „tiší“; hebrejské *anavím* a řecké *praeis* znamená také „pokorní“ nebo „mírní“ a má velmi blízko k „chudým v duchu“. Také tady se jedná především o vztah k Bohu a k jeho zákonu a království. Nejlepším vzorem takové „tichosti“ je sám Ježíš. Jako učitel Nového zákona zve k sobě všechny, které tíží břemeno nesplnitelných nároků, ukládaných jim od tehdejších židovských učitelů. Nabízí jho lehké a příjemné, protože on sám je „tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,28–30). Také jako Mesiáš, přicházející do svatého města Jeruzaléma, dává najevo, že ho nechce dobýt vojenskou mocí a násilím, nýbrž pokornou službou. Proto přijíždí podle prorokových slov „na oslátku“ (Mt 21,9; srov. Zach 9,9). Otevírá tak cestu pokory, která má ovládat všechny vztahy mezi křesťany, a to i tam, kde je třeba pokárat vážné chyby. Podle slov apoštola se to má dít „v duchu mírnosti“ (Gal 6,1), a ne s vědomím vlastní převahy. To je možné mocí Ducha, mezi jehož ovoce patří také „mírnost“ (srov. Gal 5,22–23).

Čtvrté blahoslavenství lze pokládat za souhrn předchozích tří. Existenciální hlad a žízeň po „spravedlnosti“, to je po tom, aby přišlo Boží království a děla se Boží vůle, je výrazem lidské bezmoci a současné důvěry. Krásný svět, po kterém každý člověk touží přirozeně jako po vodě a chlebu, nemůže vybudovat sám, ale přijme ho od Boha, pokud ho očekává s prostým dětským srdcem.

Tak jsme vstoupili do samého srdce Ježíšova evangelia, do kterého nás uvádějí blahoslavenství. Žasnou nad nimi i lidé, kteří jinak mají ke křesťanství daleko. Jak by neměla být vzácným pokladem pro nás, kteří „víme, komu jsme uvěřili“ (srov. 2 Tim 1,12)? ■

Ilustrace: Gustav Doré (Job)

DŮSTOJNOST A SVOBODA ČLOVĚKA PODLE UČENÍ CÍRKVE

■ P. MILOSLAV FIALA OPraem.

Při pohledu na zmatky současného světa provázené násilím, rozpadem rodin a nenávisťmi mezi jednotlivci i celými skupinami, na požitkářský materialismus a útěk od Boha a jeho zákonů nám nezůstává než souhlasit s výrokem katolického myslitele J. Maritaina, že *dnes vládnu pravdy, které lžou, a lži, které říkají pravdu*. Jde o vědomé převrácení hodnot, o neuznání závislosti člověka na Stvořiteli a o budování nových babylonských věží pýchy a nadřazenosti jedněch nad druhými. Různé druhy násilí pozorujeme nejen v nerozvinutých zemích, ale už i v technicky vyspělých oblastech, a společnost se jim neumí bránit jinak, než že je až na malé výjimky vůči nim lhostejná. Jednostranná globalizace propojuje kapitálově silné skupiny, takže na světových trzích obíhá na dva biliony dolarů, které ovládají téměř všechny politický i společenský život. Na prvním místě jsou peníze, a vše ostatní

ztrácí postupně význam. Moudrý papež Jan Pavel II. v encyklice *Centesimus annus* podává přesnou diagnózu, když píše, že *člověk je redukován na soubor společenských vztahů, ztrácí se pojem osoby jako samostatného subjektu morálního rozhodování, který právě tím vytváří společenský řád. Tento pomýlený pohled na osobu, píše dále tento svatý římský biskup, má za následek popírání práva na prostor pro uplatňování svobody... Pro člověka je mimořádně těžké uvědomovat si svou lidskou důstojnost*. Za hlavní příčinu označuje **ateismus**, neboť *popírání Boha okrádá člověka o jeho kořeny, a vede tak ke společenskému řádu neuznávajícímu jeho důstojnost a odpovědnost. Tím je popírána nejhlubší perspektiva velikosti člověka a jeho nadřazenost nad věcmi*. Filozoficky vyjádřeno jde o hluboký **antropologický omyl**, kdy se bohem stává člověk, který před nikým a za nic neodpovídá.

Janovo evangelium (8,31) nám přichází na pomoc, abychom nezoufali, ale hledali útěchu a naději mimo tento pozemský svět:

*„Probud' se, člověče, a poznej
důstojnost své přirozenosti.
Rozpomeň se, že jsi byl
učiněn k obrazu Božímu;
ten byl sice v Adamovi porušen,
ale v Kristu znovu obnoven.“*

sv. Lev Veliký

Když vytrváte v mém slovu, budete opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu, a pravda vás osvobodí. Takto posílení se snažíme být aktivními křesťany, kteří si jsou plně vědomi své odpovědnosti za sebe i za svět, neboť jsme Kristem povoláni pravdu nejen hlásat, ale především podle ní žít. Patří k tomu i úsilí o dialog nejen mezi sebou, uvnitř našich společností, ale i s naším okolím, většinou lhostejným nebo nepřátelsky naladěným vůči Boží zjevené pravdě. Jako věřící se můžeme tohoto dialogu odvážit, neboť právě křesťanství přineslo vědomí závazných hodnot, které pohanský starověk postrádal a které ignoruje i současná společnost. Naše prožívání Ježíšovy přítomnosti (*Já jsem s vámi po všechny dny...*) je výrazem nejen naší vzájemné jednoty, ale i darované síly a přivádí k uznání práv každého člověka. Jak píše apoštol Pavel, *křtem jsme se stali Pánu podobnými, a musíme proto žít novým životem*. Poutem lásky a odvahy se stala už prvním křesťanům eucharistie: jako z mnoha zrn se vytváří jediný chléb a z mno-

ha hroznů víno, podobně se jako věřící spojujeme v jednotě Kristova ducha. To je síla, která přemáhá svět!

Vědomí nedělitelné důstojnosti každého člověka nám umožňuje šířit Boží pravdy a navazovat tolik potřebný dialog i napříč civilizacemi a kulturami, neboť přiznáváme základní práva všem osobám i společnostem. V obou vidíme dva póly, které se vzájemně doplňují a vyrovnávají, pokud toto spojení není narušováno relativistickým nevěrectvím. Očima víry a z tradice církve poznáváme, že protikladné prvky se nemusí uzavírat do sebe a stavět se proti druhým, ale zůstávají otevřeny a přístupny všem kladným vlivům a myšlenkám. Vytváří se tak plodné a životodárné napětí, jak o tom často mluví papež František. Křesťanství tak nejvýrazněji ze všech myšlenkových proudů zdůrazňuje osobnost člověka a veškerá jeho práva udělená Boží milosrdnou moudrostí. Právě vědomí vlastní důstojnosti nás činí schopnými, abychom chápali názory a potřeby našich bližních. Proto se řídíme zásadou: *Co chceš, aby ti jiní činili, dělej jim i ty!* Takto prožívaný praktický personalismus zbystřuje zrak pro potřeby druhých lidí kolem nás, učí myslit a cítit sociálně a zároveň v nás vychovává smysl pro celek. Mravně rozvrácená společnost nutně potřebuje toto vyzařování pravdy, protože jedině křesťanství je dokáže plně uvést do vědomí a praxe.

Tomu odpovídají i zásady, které vytvářejí pravdivý pohled na člověka a na řád hodnot. Ten vyžaduje, aby nižší hodnoty sloužily vyšším a časné nadčasovým, tedy věčným. Takže hmotné statky, pozemský čas, práce, výroba a obchod nemohou být cílem, ale prostředkem k uskutečnění vyšších duchovních a kulturních záměrů. Důstojnost a hodnota člověka vyžaduje, aby jedinec sloužil celku; od společnosti přijímá, a proto jí má

také dávat. Neboť i zde platí ono biblické *Běda člověku samotnému!* Společnost má vytvářet podmínky pro svobodné rozvinutí schopností každého svého člena, a proto má být se všemi solidární a na rozdíl od diktatur uznávat jeho práva. Současný svět si často neuvědomuje nebo nechce vzít na vědomí, že bez žitého vztahu k Bohu a k objektivním hodnotám, jako je pravda, dobro, krása a život, začíná demontáž osoby jako takové. Uvedený antropologický omyl vede k nedokonalému lidství, k určitému „postižení“ jednotlivce i celé společnosti, jak to vidíme v blízkém i vzdáleném sousedství.

Nejde ovšem o pouhou vnější a mechanickou jednotu, ale záleží především na jednotě vnitřní, která spočívá na duchovním základě, na pravdě sdělené Duchem Svátým, která osvobozuje a vede po správné cestě vzájemné spolupráce na každém dobrém díle. Proto církev nepřestává hlásat, že lidstvo má společného Otce, který stvořil nebe, zemi i člověka a udělil mu plnou důstojnost a schopnost žít podle Božích zákonů. Respektování Boží vůle umožňuje překlenutí rozporů, odstranění nenávisti a překonání sobectví. Výsledkem je harmonie mezi národy i v srdci každého člověka, neboť se tak naplňuje Pánův příslib o pravém pokoji, který dává jako dar jedině On.

Dnešní člověk trpí ve své většině osamocенostí. Poznal to už ve 4. století před Kristem řecký filozof Aristoteles, když napsal: *Příroda to uspořádává tak, že lidé cítí potřebu vzájemné účasti a společenství.* Sociologové nám říkají, že plná třetina lidí nad 60 let trpí silným pocitem osamělosti. Nemají nikoho, kdo by se u nich zastavil, aby s nimi promluvil a pomohl překonat jejich životní izolaci. Dnešní společnost, která tak ráda ignoruje práva člověka a má na mysli jen své zájmy, nemá pro tyto lidi, kteří žijí

bez povšimnutí na jejím okraji, pochopení, a snaží se je nevnímat. Protože jako celek nevěří v důstojnost každé osoby, neboť všichni lidé jsou Božími dětmi, snaží se nevnímat potřebné, hladové, pronásledované a ty, kterým jsou upírána jejich základní práva. Moderní člověk, chce-li upevnit mezilidské vztahy, pěstovat dialog a překonat vše, co plodí násilí a nerovnost, nemá na vybranou: buď se pokorně jako marnotratný syn vrátí k Bohu a bude respektovat jeho požadavky vložené do svědomí každého, nebo setrvá v dosavadní zahleděnosti do sebe a přispěje tak k atomizaci společnosti se všemi důsledky. Tanec nad zhoubnou propastí plný nenávisti a zloby není apokalyptickou hrozbou, ale pěstuje jej svým způsobem každá nevěrecká generace, která okázale pohrdá Bohem darovanými právy každé osobě.

Jako věřící jsme už svým křtem přijali povinnost usnadnit našim současníkům cestu k nápravě tím, že nebudeme lhostejní vůči znamením a potřebám doby. Abychom to dokázali, nelze jinak než žít v trvalém a osobním spojení s Kristem. Neboť on řekl: *Kdo vás přijímá, mě přijímá, a kdo přijímá mě, přijímá toho, který mě poslal. (Mt 10, 40)* To je náš základní úkol v současném neuspořádaném světě, který trpí nedostatkem vzájemného respektu k právům každého člověka, ať žije v paláci nebo v chatrči a strádá nedostatkem pochopení a hlavně lásky. Nasloucháme Božímu slovu, posilujeme se svátostmi církve a plně spoléháme na Boží milosrdnou přítomnost, která nám stále připomíná, kým jsme a s jakým vnitřním bohatstvím nás poslal do života.

Boží služebník sv. Lev Veliký nám připomíná: *Probuď se, človče, a poznej důstojnost své přirozenosti. Rozpomeň se, že jsi byl učiněn k obrazu Božímu; ten byl sice v Adamovi porušen, ale v Kristu znovu obnoven.* ■

SVOBODA, TO ZNAMENÁ CO?

Svoboda neznamená dělat a mluvit to, co se nám zrovna chce. Není to takové nespoutané pobíhání a poskakování coby zajíc po louce života. Jednou sem, jednou tam a používání této louky dle vlastního zalíbení, nehledě na dobro druhého. Toto není žádná svoboda. Toto je anarchie, svévole, jakýsi pseudoliberalismus, který se dnes zbožšťuje a staví do centra v panteonu současné kultury. Často se projevuje skrze cynismus. Pohrdá druhým člověkem a hodnotami, které tento člověk vyznává. V takto chápané svobodě není místo nejen pro lásku k bližnímu, ale dokonce ani pro základní úctu vůči němu.

Opravdová svoboda je schopnost volit. Jsem svobodný, znamená: můžu volit! Svátý Pavel nás vybízí, abychom jednali jako lidé svobodní (srov. 1P 2,16). Znamená to: rozlišujte poctivě a potom volte dle toho, jak jste rozlišili. A potom uskuťečnujte, co jste vyvolili, a potom ověřujte, jaké jsou plody vašeho působení, a potom znova rozlišujte, zda není třeba něco změnit.

V případě všech druhů totalitních systémů a všech druhů vnitřního zotročení nemůže člověk jednat právě tímto způsobem, nemůže volit, musí jenom plnit pokyny – nejčastěji cizí. Musí se podrobit.

Ze dvou druhů svobody – vnější a vnitřní – je vždy důležitější a zároveň náročnější na dosažení ta vnitřní. To říká také Kristus, když říká, že se nemáme bát těch, kteří mohou zabít tělo, ale těch, kteří ničí ducha (srov. Mt 10, 28). Na jiném místě v evangeliu Ježíš říká: „Co vychází z člověka, to ho znesvěcuje. Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilstvo, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, bezuzdnost, závistivý pohled, urážky, nadutost, opovážlivost.“

Vnější svoboda je důležitá, ale není dostačující. Lze totiž žít třeba v zemi bez

agresora, ale zároveň být vnitřně zotročeným. A naopak: někdo může žít v době války, v době politického pronásledování a národních povstání, a zároveň může být člověkem s úplně svobodným srdcem. Můžeme se o tom přesvědčit z mnoha biografii nepřemožených lidí všech dob a národů. Dokázali si zachovat svou čest. I když jim třeba někdo spoutal ruce, nedokázal spoutat jejich srdce, i když pošlapal jejich těla, nedokázal pošlapat jejich čest.

Krásně o vnitřní svobodě mluví Konstituce Lumen gentium Druhého vatikánského koncilu: „Tuto moc odevzdal učedníkům, aby i oni

měli královskou svobodu a sebezáporem a svatým životem přemáhali v sobě vládu hříchu.“ (LG 36) Karol Wojtyła, dnes už svatý Jan Pavel II., když tato slova komentoval, řekl: „Každý křesťan, který následuje Krista a získává vládu nad hříchem, čili samo-vládne nad sebou, tím jakoby uskutečňuje královskou vlastnost: má tímto podíl na Kristově moci vládnout a přičiňuje se o budování Kristova království.“

**Neboť všechno,
co je ve světě,
po čem dychtí člověk
a co chtějí jeho oči
a na čem si v životě
zakládá, není z Otce,
ale ze světa.**

1. list Janův 2, 16

Každý, kdo na sobě pracuje, určitě zná seznam svých závislostí a problémů. Ví, co ho ohrožuje, co ohrožuje jeho vnitřní svobodu, ví, kde a v čem nad sebou nevládne a nechává se unést instinkty, emocemi, podněty a také módou nebo názory ostatních. Tato zotročení se ale vždy nakonec projevují v této trojí žádostivosti, o které mluví sv. Jan apoštol: těla, očí a pýchy života (srov. 1J 2,16).

Proto také zkusme každý den bojovat za tuto vnitřní svobodu. „Je nutné bojovat,“ říkala sv. Johanka z Arku, „a Bůh dá vítězství.“ Ale je nutné bojovat. Tento boj – v souladu s citovanou myšlenkou vatikánského koncilu – spočívá v setrvání v milosti Krista a vládnutí nad hříchem.

„Chcete žít ve svobodě dětí Božích a zříkáte se proto hříchu?“ – zní otázka během křtu a při jeho obnově. Cesta k vnitřní svobodě vede skrze zpovědnici, skrze systematickou, naplánovanou práci na sobě, skrze neustálé formování svého svědomí dle zdravého učení církve. A také skrze stabilní, věrně svátostmi vedený život, skrze správně zvolenou společnost (konec konců se říká, že s kým se kdo setkává, dříve nebo později se mu stává podobným). Musíme myslet na to, že takovou společnost netvoří jenom lidé, ale také literatura, kterou čteme, film, na který se díváme, hudba, kterou posloucháme. A celá tato práce by se měla uskutečňovat v systému: rozhodnutí – disciplína – jednání.

Jednejte jako lidé svobodní – připomíná nám sv. Pavel. (srov. 1P 2,16) Takovým způsobem právě jednejme.

P. Adrian Galbas SAC ■

TERAPIE NA KOLENOU

1. ČÁST

„Střet, jehož malé části jsme byli svědky v pařížské redakci, to není boj mezi křesťanstvím a islámem, mezi západní civilizací a islámskou civilizací, ale je to střet dvou různých nihilismů. Na jedné straně je západní nihilismus, který uznává, že vše je povoleno, že každé rouhání, každá nenávist vůči náboženství projde a člověk může stanovit právo, které ospravedlní každý postoj. Na druhé straně je islámský nihilismus, jehož příznivci si myslí, že každé jednání je přijatelné, pokud to lze nábožensky zdůvodnit.“

Letošní lednové události v redakci francouzského časopisu „Charlie Hebdo“ vyvolaly až podivuhodně veliký ohlas po celém světě. V rámci diskuze zaznělo velmi mnoho slov, mnozí lidé demonstrovali svou podporu svobodě slova, symbolem jejíhož ohrožení se, podle nich, stal útok na redakci časopisu. Na první pohled by se mohlo zdát, že je tady dost jasně specifikováno, kdo je v tom celém příběhu dobrý, a kdo zlý. Stačilo ale chvíli počkat a trochu víc se do tématu ponořit, abychom zjistili, že existuje mnoho názorů, že problém nezačal v lednu v redakci „Charlie Hebdo“, ale přesahuje rámec pařížského místa činu. Kulky, které usmrtily,

vyletěly přece z konkrétních zbraní a lidí, kteří u toho byli, a to z obou stran, vyrostli z konkrétního myšlenkového, ideologického, duchovního prostředí dnešního světa.

MODLEME SE, AŽ NÁM BŮH DÁ ČAS K POKÁNÍ

Jaká je duchovní a morální kondice dnešního světa a člověka? Víme, že se hodně mluví o krizi jak ve světě, tak v církvi. Dost se o tom mluvilo například v kontextu Roku víry, tomuto tématu se mimo jiné věnoval i Benedikt XVI. Je to dobře, protože je důležité pojmenovat problém a specifikovat ohrožení. Je ale také důležité položit si

otázku, co my můžeme udělat pro uzdravení nás a světa.

Možná, že si připadáme maličci a bezradní vůči problémům Evropy a světa a vůči ohrožení, které tyto problémy nesou. Proto bych rád hned na začátku připomněl jednu událost ze života sv. Faustyny, která nám připomíná důležitost modlitby a tak často opomíjenou pravdu, že vše, co se odehrává v našem světě, neprobíhá jenom na zemi, ale zůstává ve vztahu k nebi. Díky tomu, skrze nebe, má modlitba vliv na svět.

Před osmdesáti lety, v pátek 13. září roku 1935, napsala sestra Faustyna ve svém „Deníčku“: „Večer, když jsem byla ve své cele, uviděla jsem anděla – vykonavatele Božího hněvu. Měl světlé šaty, zářící obličej, pod nohama oblak, z oblaku vycházely hromy a blesky do jeho rukou a z jeho rukou vycházely a teprve dopadaly na zem. Jakmile jsem toto znamení Božího hněvu, které mělo zasáhnout zemi a zvláště jisté místo, které ze spravedlivých důvodů nemohu jmenovat, spatřila, začala jsem prosit anděla, aby ještě na chvíli zdržel, že svět bude činit pokání. Avšak vůči Božímu hněvu má prosba byla ničím. Tu jsem uviděla Nejsvětější Trojici. Do hloubi mě pronikla velikost jeho majestátu a neodvažovala jsem se zopakovat svou prosbu. V téže chvíli jsem pocítila v duši sílu Ježíšovy milosti, která v mé duši bydlí; ve chvíli, kdy jsem si tu milost uvědomila, jsem byla vytržena před Boží stolec. Ach, jak veliký je náš Pán a Bůh a jak nesmírná je jeho svatost. Nebudu se pokoušet popisovat tu velikost, neboť zakrátko ho všichni uvidíme takového, jaký je. Začala jsem Boha prosit za svět slovy, která jsem vnitřně slyšela. Když jsem se takto modlila, uviděla jsem bezmocnost anděla, který nemohl vykonat spravedlivý trest, jaký si ty hříchy zasluhovaly. Ještě nikdy jsem se nemodlila s takovou vnitřní silou jako tehdy. Toto jsou slova, kterými jsem Boha prosila: **‘Věčný Otče, obětuji Ti tělo**

a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista za hříchy naše i celého světa; pro jeho bolestné utrpení buď k nám milosrdný.“ (Den. 474)

Hned potom sestra Faustyna popisuje zjevení Pána Ježíše, který jí nadiktoval Korunku a řekl, že „tato modlitba je na usmíření mého hněvu“. Toto je to první, co bychom si měli říct, připomenout a uvědomit: základním problémem dnešního světa je, že se otočil zády k Bohu. Řešení tedy spočívá v návratu k Bohu a začátkem tohoto návratu je pokání, modlitba a přijetí opuštěných hodnot za své.

ZÁBLESK DO STAVU DNEŠNÍ SPOLEČNOSTI

Silné hodnoty vytvářejí silnou kulturu. Evropa vyrůstá z křesťanských hodnot, ale její dnešní stav a kondice se odvíjí od toho, jaké hodnoty vyznává a žije dnes. Slova v úvodu článku pochází od Tomáše Terlikowského, ředitele polské Televize Republika. Podle jeho názoru: „*křesťané mohou a měli by se dívat na celý tento konflikt (který se projevil v redakci „Charlie Hebdo“ – pozn. WZ) z boku. Toto není a neměla by být naše válka. Naše srdce by nemělo být ani na straně západního, ani islámského nihilismu. Měli bychom se hlásit ke křesťanské civilizaci.*“

Je to jenom jeden z mnoha názorů, který zazněl v celé diskuzi ve snaze najít a pojmenovat základní problém dnešní Evropy: Kdo jsme a podle jakých hodnot budeme žít? Podle Tomáše Terlikowského je potřeba oddělit dvě věci. Nejdříve problém, který se projevil v redakci „Charlie Hebdo“, který je podle něj střetem dvou nihilismů a který „není naší válkou“. A potom christianitas, čili křesťanskou civilizaci, ze které vyrůstáme, ke které bychom se měli hlásit a o kterou bychom měli pečovat duchovně, politicky a materiálně.

Zkusme se nejdříve zamyslet nad názorem, že se v Paříži odehrál střet dvou nihilismů. Co je to nihilismus? Název se odvodí od latinského „nihil“, to znamená „nic“. Internetová encyklopedie „Wikipedie“ uvádí, že: „*Je to postoj vyrůstající z filozofického stanoviska, které popírá a odmítá – např. možnost pravdivého poznání, ale zejména platnost všech hodnot, autorit a podobně. Obvykle se užívá jako hanlivé označení postojů druhých.*“ *Podobně nihilismus popisuje slovník cizích slov: „neuznávání, popírání všech hodnot mravních, společenských apod., negativní postoj k všeobecně přijímaným hodnotám mravním, společenským, kulturním apod.*“ Více než radikálním muslimům bych se chtěl v tomto kontextu věnovat evropskému nihilismu. Kdo měl příležitost vidět tvorbu časopisu „Charlie Hebdo“, bez problémů v něm najde prvky, které popisuje definice nihilismu. Svět „Charlie Hebdo“ byl účinně „vyždímán“ ze všech hodnot kromě svobody slova.

NIHILISTA – MUČEDNÍK ZA „NIC“?

V souvislosti s lednovými útoky byla v ústech mnoha lidí právě svoboda slova. Ti, kteří zemřeli v redakci „Charlie Hebdo“, byli prezentováni jako „mučedníci“ za svobodu slova. Na první pohled se to zdá pochopitelné, protože pokud je někdo nihilista, jen těžko bude „mučedníkem“ za nějaký jiný ideál než svobodu slova. Pokud popírá a odmítá hodnoty a autority, zůstává jediná možnost: může být „mučedníkem“ jediné za absolutní svobodu svého slova.

Když se nad tím zamyslíme, už samo slovo „mučedník“ je v tomto kontextu dost nešťastné. V procesu blahořečení nebo svatořečení kandidáta, který zemřel násilnou smrtí, se shromažďují dokumenty a svědectví, abychom mohli zjistit, zda to byla mučednická smrt. Mučedník totiž svůj život

odevzdává za to, čemu věří, za pravdu, ideál, který považuje za důležitější a cennější než vlastní život – který bere opravdu vážně. V tomto kontextu náplň slova mučedník jaksi „skřípe“ a nesouzní s názory redakce „Charlie Hebdo“. Způsob prezentování těch, kteří se této události zúčastnili, není ale jediným problematickým prvkem.

KLANĚNÍ KRÁLŮ

Pro mnohé byla problémem také politická ozvěna a reakce politiků. Medializace diskuze dovolila sledovat její různé odstíny a seznámit se se širokým spektrem názorů. Mnozí lidé byli třeba překvapeni tak hojnou účastí politiků během pochodu v Paříži. Nechyběly otázky, proč se taková kampaň solidarity proti terorismu neodehrála třeba ve Španělsku, když 11. března 2004 zemřelo ve vlacích 191 osob a 2050 bylo zraněných. Byli to přitom lidé, kteří nijak neprovokovali, jeli jenom vlakem, třeba do práce nebo domů.

Pochod politiků v Paříži se tak pro mnohé stal samostatným tématem a jakýmsi důležitým ukazatelem směru vývoje politického života a celkové morální kondice evropské společnosti. „*Je třeba vyjadřovat svůj nesouhlas s terorismem a násilím*“ – zaznívalo z jedné strany diskuze. Názor těch, které znepokojila reakce politiků, lze shrnout takto: „*Ano, ale je také třeba se zamyslet, zda společně s tímto vyjádřením svého nesouhlasu se nebudou podporovat nihilistické postoje, které ani pro zdravou společnost nejsou žádným luxusem a přínosem, natož pro Evropu, která prožívá krizi své identity. Podporování, i když třeba nepřímé, nihilistických „hodnot“ v takové situaci lze označit pro Evropany za velmi nebezpečné, demotivační až destruktivní. Paradoxní přitom je, že islámští radikálové by rádi viděli Evropu morálně a ideologicky slabou, a právě k tomu napo-*

máhají nihilistické postoje. Taková reakce politiků je nejen neúčinná a nic neřeší, ale navíc nepřímo utvrzuje Evropany v cestě, která se prostě neosvědčila.“

Není možné kohokoliv urážet, ani není možné zlehčovat násilí. Nemůžu se ale ubránit pocitu, že toto všechno se podobá situaci, kdy král pláče nad hrobem toho, kdo se považoval za šaška, ale přitom vůbec šaškem nebyl. Šašek totiž měl za úkol nejen pobavit, ale když to situace vyžadovala, říct také králi pravdu, kterou bylo potřeba říct a která by vedla k něčemu dobrému. A nemusel se bát, že jej král za tuto pravdu potrestá.

Jaká je pravda pro Evropu? Pravda, kterou dnes Evropa potřebuje slyšet? To asi všichni tušíme. Je potřeba se vrátit ke křesťanským hodnotám, které po staletí tvořily evropskou kulturu – christianitas, protože žádné jiné „hodnoty“ Evropu „neunesou“ a také neubrání. Nejsou totiž dost silné na to uzdravit evropskou společnost a potom stmelit evropskou různorodost do jedné krásné, barevné vitráže, která propouští světlo a teplo Slunce, ale přitom dokáže udržet vítr nepříznivých vlivů.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC
(Pokračování v příštím čísle)

Být nebo nebýt Charlie...

Vzápětí po událostech, které námi všemi tolik otřásl, jsem řekl bratrům z Nového Dvora toto: „Byl bych Charlie, kdyby se všichni ti, co vstoupili do ulic před několika měsíci, prohlásili iráckými křesťany. Kdyby oněch padesát představitelů jednotlivých

států, kteří přijeli bránit svobodu slova do Paříže, odcestovalo nejprve do Číny, aby ji bránilo také v Hongkongu a na asijském kontinentě. Kdyby tak jako dvacetí obětí v Evropě věnovala média stejnou pozornost dvěma tisícům obětí zmasakrovaných v Africe. Kdyby se planeta, jíž tolik otřásá neštěstí, k němuž dochází v rozvinutých zemích, dokázala stejně zabývat i neštěstím mladých lidí, u nichž hrozí, že se z nich stanou teroristé...

Jsem Charlie proti zaslepenému násilí, zvláště když se dovolává Boha a hraje si na něj, aniž by jím skutečně bylo. Věřím, že každý člověk zodpovídá za své činy, že hranice mezi dobrem a zlem prochází srdcem útočníků i obětí, věřím, že toto hnutí ve společnosti, jež ujišťuje o bratrské solidaritě, nevyřeší skutečné problémy, jestliže si nepoloží pravdivou otázku: Co jsme udělali, že jsme dospěli až sem?

Br. M. Samuel
opat trapistů v Novém Dvoře
www.novydvor.cz

Foto: www.diecezja.waw.pl

BUĎ SE EVROPA PROBUDÍ, NEBO ZANIKNE

**ROZHOVOR S ARCIBISKUPEM
HENRYKEM HOSEREM SAC,
BISKUPEM VARŠAVSKO-PRAŽSKÝM**

❖ **Otče arcibiskupe, v poslední době jsme mohli sledovat události ve Francii spojené s teroristickými útoky. Jak byste celou tuto situaci komentoval?**

Komentovat tyto události je dost komplikované, protože na jednu stranu ty atentáty a chladnokrevná vražda dvanácti členů redakce „Charlie Hebdo“ je absolutním zločinem, hodným odsouzení. Na druhé straně celou situaci komplikuje to, že časopis, o kterém mluvíme, se zařazuje do určité francouzské, protináboženské tradice, která se vyvíjela už vlastně od doby francouzské revoluce. A takové obrazoborecké či doslova rouhavé karikatury se objevovaly

v boji s katolickou církví. Tato tradice existovala ve Francii už koncem 19. a začátkem 20. století. V současné době se tento časopis specializuje na boj proti náboženství, zvláštěm způsobem proti monoteistickému náboženství.

❖ **Není to ale trochu tak, že redakce „Charlie Hebdo“ na sebe tyto útoky sama přivola? Z toho, co vím, existuje ve Francii už od devadesátých let, po válce v Alžíru, muslimský radikalismus, který se už projevil. Bez ohledu na to se vydává takový časopis, jako je „Charlie Hebdo“?**

Tento časopis existoval, pod jiným názvem, už před alžírskou válkou. Tradice takových časopisů byla ve Francii už odedávna; já jsem také již dříve takové časopisy viděl. Nicméně Francie si musí uvědomit, že má šest a půl milionu muslimů a že to je v je-

jich společnosti skupina, která nejvíce praktikuje svou víru. Karikatury se dotkly právě této skupiny, věřících muslimů, ve které jsou skupinky fundamentalistické a teroristické. Možná nejsou velké, ale jsou velmi nebezpečné. Celá tato situace je tedy velmi složitá a komplikovaná a jsem přesvědčen, že tím, co se stalo, toto téma nekončí.

❖ **Mám dojem, že násilí ve Francii, které probíhá mezi velmi laickým, sekularizovaným světem a světem muslimským, je jakýmsi symbolem dnešní situace: na jedné straně je příliv muslimů do Evropy, na druhé straně laicizace Evropy. Za jakou Evropu se tedy dnes bojuje?**

Záleží na tom kdo. Já nevím, za jakou Evropu se dnes bojuje, protože není dnes definovaná. Evropa se dnes organizuje především po marketingové, po ekonomické stránce. To je první „motor“ toho, co nazýváme Evropskou unií. Na druhou stranu ale Evropa odmítá svou minulost. Je to Evropa, která trpí amnézií, zánikem historické, kolektivní paměti, což je pro Evropu velmi nebezpečné, protože tímto způsobem ztrácí svou totožnost. Odmítnutí jednoznačné totožnosti je vlastností postmodernismu, který je dnes hlavní ideologií, pokud to tak lze říct, a prvkem evropské kultury a civilizace. Evropa je tedy dnes velmi slabá. Evropa je dnes také bezbranná, protože nemá žádné ideje a hodnoty, které by prospívaly vytváření sounáležitosti. A které by byly natolik atraktivní, že by dokázaly oslovit celé společenské skupiny a generace. Neexistuje dnes takový evropský ideál. Proto dnes Evropa, ve velké míře, páchá sebevraždu. Pokud se Evropa neprobudí, přestane existovat.

❖ **Lze říct, že toto vše je důsledkem antropologické chyby, špatného chápání toho, kdo je člověk?**

Antropologická chyba je u základů všech těchto proměn, které dnes probíhají. Dnešní přijatá a používaná antropologie je velmi vzdálená konstitutivním prvkům člověka. Jde až k absurdnu, například popírá fakt biologického rozdílu a existence mužů a žen.

❖ **Karikatury z časopisu „Charlie Hebdo“ přetisklo mnoho časopisů v rámci vyjádření své podpory a obrany svobody slova. Útok na redakci „Charlie Hebdo“ se ztotožňuje s útokem na svobodu slova. Je to ale opravdu obrana svobody slova, nebo určitého nihilistického způsobu života?**

Tento jev je vskutku znepokojující, protože je to posun směrem k transgresi, čili překračování všech hranic. Spočívá ve špatném chápání svobody, která je v tomto kontextu jakousi libovůlí a volbou bez etické reflexe. Tedy zároveň volbou proti tomu, co je pro mnoho lidí tím nejdražším, proti hodnotám, jako je víra, náboženství, proti tomu, co dává životu smysl. Konstruujeme život zbavený smyslu – to je ještě další jev, který se týká mladých. Mladí lidé dnes často nevidí smysl života a dnešní Evropa překonává rekordní nárůsty sebevražd.

❖ **Jak by k tomuto konfliktu měl přistupovat člověk věřící, křesťan, katolík?**

S vědomím toho, kdo je a kým by měl být. Když se ve Francii ptali muslimů, jak vidí křesťany, odpověděli, že křesťané nejsou vidět. Není možné je identifikovat, protože se ničím neodlišují. Nemají tedy svou totožnost. A křesťanství se přece projevuje nejen na antropologické úrovni, ale vytvořilo většinu evropské kultury a umění. Architektura, malby, sochy, literatura. Všechna tato velká díla vyrůstají z kořene křesťanské víry a jsou pomníky minulosti. Dnešní krize umění je také způsobena tím, že toto umění nemá duši. Církev byla takovým kolektiv-

Arcibiskup Hoser žehná ostatky Jana Pavla II. Kongres o Božím milosrdenství ve Slavkovicích

ním svědomím Evropy a dnes toto svědomí už nefunguje. Neexistuje.

❖ **Na jedné straně máme dvanáct osob, které zemřely při atentátech ve Francii, a na druhé straně přes sto milionů křesťanů, kteří také umírají rukama muslimských radikálů v mnoha zemích světa. Znepokojující je, že když organizace vyzývaly světové vlády k reakci na pronásledování křesťanů, vlády mlčely. Teď, když zemřelo dvanáct osob z laické redakce, která tiskla kontroverzní karikatury, vlády promluvily. Není to tak trochu přetvařování?**

Všichni to vědí, že křesťanství je nejvíce pronásledovaným náboženstvím, ale obrana křesťanství není v Evropě politicky správná. Proto žádná reakce. Chybí politická vůle. Nebo spíše politickou vůlí je nereagovat.

❖ **Otče arcibiskupe, myslíte si, že tento konflikt mezi tak odlišnými světy lze nějak vyřešit bez prolití krve?**

Je to složitá otázka. Existuje pojem spravedlivé války, když někdo brání svůj život a člověka. Zdá se mi, že v dnešním světě nebude možné zavést pokoj bez použití zbraní, ale společně s tím by mělo jít jasné poselství o hodnotě lidského života, úctě k náboženstvím, úctě ke kulturám a učení se spolužití v míru. Všimněte si, že iniciativy papeže Jana Pavla II., který svolával vůdce světových náboženství do Assisi, aby se společně modlili za mír, někteří velice kritizovali za to, že se modlí společně s pohany. Myslím si, že po veliké krizi, která ještě přijde (protože tato krize se zatím ještě až tak neprojevila), nastane veliký návrat z cesty smrti a lidé zase uvěří v život. Velice se mě dotkla slova bl. Matky Terezie

Arcibiskup Hoser během kněžského svěcení

z Kalkaty, která jsem slyšel osobně z jejích úst. Ona tehdy řekla, že svět, který zabíjí tolik dětí (myslela tím také ty nenarozené), nikdy nepozná pokoj.

❖ **Často se v Evropě diskutuje o antikoncepci, regulaci narození dětí, možnosti potratů. Muslimů je v Evropě víc a více, a navíc oni své děti nezabíjejí...**

Je to problém obrácení a změny určité „antikoncepční mentality“ nastavené proti životu. Zdá se mi, že bude třeba na tom hodně pracovat, protože tato mentalita se hluboce vkořenila do života společnosti. Ku příkladu pamatujme, že třeba polská společnost je v dost velké míře postabortivní, protože v době totality po roce 1956 bylo v Polsku provedeno 800 tisíc potratů ročně. Mnozí lidé toto právo na potrat využili, mnozí z nich ještě dnes žijí, dnes je to už starší generace. Mnoho problémů, které dnes máme ve společnosti, pramení právě z tohoto vědomí, které nebylo vyjádřeno

navenek, pořád existuje ve svědomí těchto lidí a přenáší se na další generace. Tito lidé totiž často radí mladým to, co sami udělali. Dnes je přístup k potratům snadný, není pravda, že je potřeba je víc zpřístupnit, jak se někdy říká. Politika Evropské unie je v tomto kontextu (např. určité prostředky bez receptu atd.) podle mě dalším příkladem sebevražedné evropské politiky.

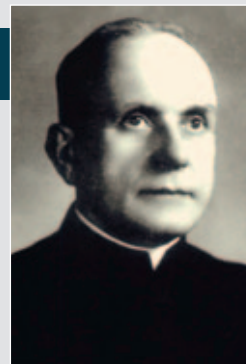
❖ **Existuje šance to změnit?**

Šance je vždy. Otázka je, zda tuto šanci využijeme. To je právě otázka. Proto také o tom musíme nahlas mluvit. Proto to všechno také říkám, aby si to lidé uvědomili. Jsou to taková „tabu“ témata. Tak se to nesprávně nazývá. Protože dnes jsou „tabu“ všechna témata, o kterých se nesmí mluvit. Pokud o tom mluvíme, riskujeme, že budeme také klasifikováni jako radikálové, lidé bez empatie, kteří nemají soucit. Taková sentimentální etika se stává překážkou pro rozumovou etiku, za kterou také bojujeme. V mnoha zemích západní Evropy zaniká praxe zpovědí, čili probouzení svědomí. Všimání si a uznávání toho, že se stalo něco zlého, že jsem něco zlého udělal a chci se od toho osvobodit. Tato praxe už mizí a to přímo vede k uspávání svědomí. Takové uspané svědomí je připravené ke všemu. Třeba přijmout nesmyslnou toleranci, která nejen že je nebezpečná, ale přináší politováníhodné skutky ve všech oblastech života.

❖ **Křesťanství nese naději. Proto v ní také setrvávejme. Děkuji vám, otče arcibiskupe, za rozhovor.**

Moc děkuji.

Rozhovor s arcibiskupem Henrykem Hoserem připravila Magdalena Korzeniowska pro TV Razem. (www.razem.tv), zprac. red.

STŘÍPKY SLOV P. SOPOČKA

15. února 2015 uplynulo 40 let od smrti P. Michala Sopočka, spirituála a zpovědníka sv. sestry Faustyny. P. Sopočko se přičinil o namalování prvního obrazu milosrdného Ježíše a po smrti sestry Faustyny o šíření úcty k Božímu milosrdenství a o její teologické zpracování. V roce 2012 byl v Polsku vydán Deník v roce 2008 blahořečeného P. Sopočka. Přinášíme vám několik myšlenek z této knížky.

■ **Nemám ustávat v šíření úcty k Božímu milosrdenství, a zvláště ve snaze ustanovit svátek o první neděli po Velikonocích. Nikdy nemůžu říct, že jsem v této věci učinil dost. I kdyby se hrnuly největší překážky, i kdyby se zdálo, že samotný Bůh to nechce – nesmím se vzdát. I pokud by dokonce vyjádření církve ohledně toho bylo negativní, není možné se vzdát. I kdyby docházely fyzické a morální síly, nemůžu se vzdát. Hloubka Božího milosrdenství je totiž nevyčerpatelná a náš život nestačí pro jeho oslavu. Svět už dlouho existovat nebude a Bůh chce ještě před jeho koncem udílet lidem milosti, aby se nikdo nemohl u soudu vymlouvat, že nevěděl o Boží dobrotě a neslyšel o Jeho milosrdenství.**

■ **Nehledat sebe, jenom Boží slávu a spásu lidí. Pokud budu chtít něco říct, zamyslet se, zda je to k Boží slávě; jinak raději mlčet. Nevystupovat na první místo. Je třeba mít v hloubi duše Boha a s Ním se radit.**

■ **Cítil jsem velikou bolest v duši a hořkost, že se mám rozloučit s touto mimořádnou osobou (jde o poslední rozloučení se sestrou Faustynou v roce 1938 – pozn. red.)**

a že jsem teď všemi tak velice opuštěný. Ale pochopil jsem, že musím především důvěřovat Božímu milosrdenství. Bůh na všechno, co bylo, zapomene. Bůh odpustí všechny mé nevěrnosti, protože je dobrý. Proto se mám probrat a beze strachu Mu důvěřovat, důvěřovat a ještě jednou důvěřovat.

■ **Vtělení Slova v čase, vtělení při proměnění a vtělení Božího ducha do nás při přijímání. Je to jedno z největších tajemství, jehož rozjímání povznáší lidskou přirozenost a povzbuzuje nás ke přebožstvení, jak tomu říkají mystici. Jak moc mi chybí k tomu, abych se přebožstvil – stal se „alter Christus“ (druhým Kristem – pozn. red.). Zpytování svědomí na základě osmi blahoslavenství mi vzkazuje, proč mi chybí pokoj v nitru a proč se mi teď nevede. Je pravda, že tyto neúspěchy ve vztahu k pozemským záležitostem jsou důsledkem toho, že jsem mířil příliš vysoko. Ani teď se nespokojím s tím, co mám, ale sahám vždy výš, a když to nedostávám, jsem smutný a rozladěný.**

■ **Chceš-li poznat vážnost nemoci, dívej se na výšku ceny léku. Chceš-li poznat vážnost hříchu, podívej se na Krev Spasitele.**

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

DÁVÁM LIDSTVU POSLEDNÍ PROSTŘEDEK ZÁCHRANY

(Den. 998)

„Náš Spasitel chce, a je to jeho vroucná touha, probudit dnes v lidstvu nový proud, nový obrat, který by lidstvo zachránil. V čem by měl spočívat? V tom, aby lidstvo poznalo a uznalo, že těžce zbloudilo, že opustilo pramen svého štěstí a pokoje, protože se otočilo zády k Bohu a ke Kristu. Následně, po tomto uznání svého velikého neštěstí a zároveň uznání své viny, aby se lidstvo s hlubokou důvěrou obrátilo k nevyčerpatelnému Božímu milosrdenství s prosbou o záchranu. Tímto širokým a mohutným obratem k Božímu milosrdenství podmiňuje Spasitel osvobození lidstva od dnešního zmatku, který v opačném případě může lidstvo vrhnout do ještě horší katastrofy než té, kterou jsme nedávno prožívali.“

Tato slova napsal v roce 1947 P. Josef Andrasz, jezuita, zpovědník sestry Faustyny. P. Andrasz byl ten, kdo posloužil sestře Faustyně poslední zpovědi před její smrtí a přičinil se už v roce 1943 o zavedení pobožností k Božímu milosrdenství v jednom z klášterů sester Kongregace Matky Božího milosrdenství. Pro účel

P. Josef Andrasz

těchto pobožností a pro uvědomění, jak je pro všechny důležité šířit úctu k Božímu milosrdenství, vydal P. Andrasz v roce 1947 knížku, ve které pojednává o úctě k Božímu milosrdenství na základě zjevení sestry Faustyny a popisuje všechny formy úcty, ke kterým – na prvním místě – patří Svátek Božího milosrdenství.

Je příznačné, jak jsou dnes – skoro po 70 letech – aktuální slova P. Andrasze. Opravdu vnímáme zmatek a jakousi únavu jak ve světě, kolem sebe, tak často i v sobě. Čas běží, 70 let není málo, ale z Boží perspektivy je vše stále otevřeno. Šance a pozvání obrátit se a změnit svůj život máme doslova „přede dveřmi“. Navíc P. Andrasz napsal svou knížku jaksi „na začátku cesty“, po které se musela vydat úcta k Božímu milosrdenství, aby docílila toho, co už dnes máme a čím se jí otevřely dveře do celé církve a světa. Myslím tím schválení zjevení sestry Faustyny, její blahorečení a svatořečení a ustanovení Svátku Božího milosrdenství pro celou církev papežem sv. Janem Pavlem II. v roce 2000.

Dnes vidíme, že tento oheň Božího milosrdenství, který také zapaloval P. Andrasz s přesvědčením, že jedině on dokáže vypálit zlo a zateplit svět uzdravující Boží láskou, se po celém světě šíří, a to nejen v rámci katolické církve. Obraz milosrdného Ježíše lze najít doslova všude, po celém světě, a to na místech, kde by to nikdo nečekal. Podobně Korunku se modlí miliony lidí po celém světě, tolik lidí také děkuje Pánu Ježíši za jeho utrpení v Hodině milosrdenství. Jsou to všechno velmi slibné, povzbuzující a často přehlížené skutečnosti – Bůh působí, oheň Božího milosrdenství hoří. Navíc se rozpaluje víc a více (což možná zrovna my, v Evropě, která po 70 letech vypadá už trochu jinak než v době P. Andrasze, nějak nevnímáme).

Jsme svědky určitého boje. Lidstvo se stále rozpačitě snaží najít pokoj a štěstí, ale je to všechno tak křehké, když je to bez Boha. Tím víc jsou dnes aktuální a do morku kostí pronikají slova Pána Ježíše, která řekl sestře Faustyně v roce 1934 ve Vilně, ve kterém vznikl první obraz Božího milosrdenství: „Lidstvo nenalezne pokoj, dokud se s důvěrou neobráti k mému milosrdenství.“ (Den. 300) Po třech letech, v roce 1937, vyzývá Pán Ježíš Faustynu: „Řekni bolavému lidstvu, ať se přitulí k mému milosrdnému Srdci, a já je naplním pokojem.“ (Den. 1074) Nemůžu se ubránit: toto smutné Boží volání nebylo, bohužel, v tehdejším světě, který hledal a sledoval jiné cíle, vyslyšeno. Po druhé světové válce se mnozí v kontextu milionů obětí a koncentračních táborů ptali, kde byl Bůh, a to, co člověk rozpoutal, považovali za důkaz Božího nezájmu nebo Boží neexistence. Bůh ale ví, že nic dobrého nelze postavit na strachu a nenávisti, ale jedině na lásce. A láska všechno odpouští. Jenom člověk zbavený viny a hříchů, který všechno svěřil Bohu, byl obdarován a přijal Boží milosrdenství, je schopen svědčit o lásce, pro kterou byl stvořen.

Proto nejdůležitější formou úcty k Božímu milosrdenství je právě Svátek Božího milosrdenství. Svátek je jádrem, centrem, ke kterému vedou ostatní formy úcty a z něhož zároveň ostatní formy úcty pramení. Je to prostor a místo setkání s milosrdným Bohem. Každý je pozvaný k takovému individuálnímu setkání.

Poprvé se o Svátku Božího milosrdenství Pán Ježíš zmínil sestře Faustyně v roce 1931, když řekl: „Toužím, aby milosrdenství mělo svátek. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství“ (Den. 49). Ve zjeveních sestry Faustyně Pán Ježíš zdů-

Novokněžské požehnání

razňoval, že svátek je pro všechny hříšníky. Doslova vybízel k tomu, ať se nikdo nebojí k němu přiblížit, že ho pálí plameny milosrdenství, které touží vylít na duše, a že i kdyby hříchy člověka byly jako šarlat (srov. Den. 699), všechno Bůh odpustí. Všechno lze řešit. Neexistuje takový hřích, který by Bůh nebyl schopen nebo nechtěl odpustit, pokud člověk stane před Bohem, vyzná svůj hřích, lituje a otevře se pro Boží milosrdenství.

Asi každému se někdy stalo, že se díval na malé miminko. Vnímál čistotu jeho očí a obličeje, bezbrannost a zároveň přitahující sílu, křehkost a radostnou naději života. Možná také vzbudilo ve vás myšlenku na začátek vašeho života. Životní cesty ještě nebyly tak „prošlapané“, člověk ještě v mnoha věcech nezestárnul a vnitřně v něm neodumřel duch boje. Všechno bylo úplně nové, čisté, tajemné a krásné. Takové myšlenky, v kontextu dějin života, který více nebo méně, ale nikdy není zbaven

K O R U N K A

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa;** na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.** Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER
MATKY BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko
KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

chyb, hříchů a toho, za co se stydíme, mohou vést k různým postojům, pocitům, emocím. Ve vztahu k naší minulosti (která přece ovlivňuje naši budoucnost nejen tím, co přinesla, ale také tím, co už dál nemusí nést) jsme ale často bezradní. Jsou situace, chyby, věci, které se bojíme, nechceme nebo nevíme, jak řešit. Říkáme: toto už je zapečetěno, s tímto už nelze nic udělat.

Svátek Božího milosrdenství není jedním z mnoha svátků, během kterých uctíváme pravdu víry, osobu Nejsvětější Trojice, Pannu Marii nebo svaté. Mnohé z těchto svátků také doprovází veliké milosti, ale milost Svátku Božího milosrdenství je výjimečná. Prof. Ignacy Różycki (věnoval se teologii úcty k Božímu milosrdenství a byl hlavním teologem v procesu blahorečení sv. Faustyny) se zabýval milostí, kterou lze získat právě v den Svátku Božího milosrdenství a přirovnává ji k milosti, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu. Tuto milost ve zjevení sestře Faustyně Pán Ježíš spojuje se svatým přijímáním toho dne (srov. Den. 699). Je to, jako bychom v den svátku byli znova pokřtěni. **V tomto kontextu lze říct, že svaté přijímání v den svátku je jako druhý křest.** Začíná úplně nový život. Jsme jako to miminko, a vůbec nezáleží na tom, kolik je nám let. Zrcadlí se v nás Boží láska a Boží milosrdenství. Bůh se na nás dívá s láskou jako matka na své nemluvně. Znova se opakuje to, co se stalo u břehu Jordánu, když byl pokřtěn Ježíš: „...a Duch Svátý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn.““ (Lk 3,22). **Naše minulost už před Bohem neexistuje.**

Toto všechno se může odehrát o Svátku Božího milosrdenství. Musíme dávat pozor, abychom tuto šanci nepřehlédli. My se totiž tak často díváme na Boží lásku skrze náš hřích, kdežto Bůh se na náš hřích dívá skrze

svou lásku. Tento zázrak Svátku Božího milosrdenství je také doprovázen dekretem Svátého otce Jana Pavla II. ze dne 29. 6. 2002, který navíc připojuje ke Svátku Božího milosrdenství plnomocné odpustky.

Zkusme se zamyslet, čeho budeme nejvíce litovat, až se jednou setkáme s Kristem. Že jsme zhřešili, nebo že jsme nepřijali Boží milosrdenství? Jak tedy získat milost Svátku Božího milosrdenství? **Především je tato milost spojená s přijímáním, ke kterému je třeba přistoupit v den svátku.** Kromě toho je třeba přistoupit ke svátosti smíření (v den svátku nebo před svátkem), snažit se zachovat postoj důvěry k Bohu a naplňovat přikázání lásky k bližnímu.

Nakonec bych se ještě rád vrátil k P. Andraszovi. Když P. Andrasz vysvětluje obraz milosrdného Ježíše, píše toto: „Co říct o bílém šatu, bez pláště – protože takto se milosrdný Ježíš zjevil Faustyně? Má to být symbol čistoty srdce, kterou lidstvo, nakažené bezbožnictvím a zašpiněné smilstvem, tak velice potřebuje? Ano, může znamenat i toto. Ale přichází i jiná myšlenka: hle, zdravotní sestry a lékaři, když jdou k nemocným, berou na sebe bílé oblečení na znamení, že jsou připraveni pomáhat a léčit. Tedy i bílý šat Ježíše může být symbolem Jeho veliké ochoty nemocné lidstvo léčit svým milosrdenstvím.“

Pán Ježíš nejen že je ochoten pomoci, ale prožívá ve svém Srdci velikou radost, že může pomoci. Sestře Faustyně vyznává: „Hle, slova pro tebe, dělej všechno, co je na díle mého milosrdenství ve tvých silách. Přeji si, aby mé milosrdenství bylo ctěno, dávám lidstvu poslední prostředek záchrany – utéci se k mému milosrdenství, **mé Srdce se z tohoto svátku raduje.**“ (Den. 998) Bůh má radost – je to tedy velká věc.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

EWA K. CZACZKOWSKÁ
SESTRA FAUSTÍNA
ŽIVOTOPIS
SVĚTEJ

Obviňovali ji z hysterie a halucinací. Dlouho nikdo nevěřil, že toto jednoduché nevzdělané děvče si Ježíš vybral za „sekreťárku Božího milosrdenství“. Když prožívala temnotu, cítila, že Bůh ji opustil, že zůstala úplně sama. V mystických vizích viděla peklo i svou kanonizaci. Církev dlouho nedokázala ocenit váhu jejího poselství. Úcta k Božímu milosrdenství se však rozšířila do celého světa – tak jak to chtěl Ježíš.

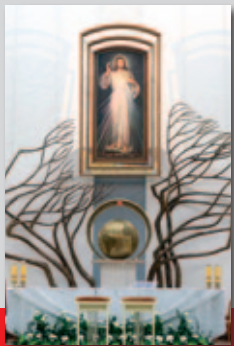
V roce 2012 se v Polsku ukázala první kompletní biografie sv. sestry Faustyny, kterou napsala historička a novinářka Ewa Czaczkowska. Už po dvou letech vychází ve slovenštině a následně ve španělštině, italštině, francouzštině a chorvatštině a připravuje se překlad do angličtiny a portugalského.

Výsledkem zanícení novinářky a historičky je jediný životopis tohoto typu největší polské svěťce. Autorka odhaluje neznámá fakta ze života sestry Faustyny a odkrývá tajemství vývoje úcty k Božímu milosrdenství.

Slovenské vydání je k dostání v České republice ve všech prodejnách Karmelitánského nakladatelství – www.ikarmel.cz, tel. 384 420 295.

KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

V KOLUMBII A V POLSKU – 2014

SVATÁ FAUSTYNA
BY MĚLA
VELKOU RADOST

POLSKO – KRAKOV

IV. Mezinárodní kongres Apoštolů Božího milosrdenství se uskutečnil v Krakově, na poutním místě Božího milosrdenství v Lagiewnikach, a probíhal ve dnech 3.–5. října 2014. Kongres začal v pátek a skončil v neděli 5. října, v den slavnosti sv. Faustyny Kowalské.

Setkání, kterého se zúčastnili věřící Evropy, Ameriky, Afriky a Asie, zahájil svým slovem krakovský arcibiskup, kardinál Stanisław Dziwisz, dlouholetý sekretář Svatého otce Jana Pavla II. Kardinál zdůraznil, jak silně a intimně bylo téma Božího milosrdenství přítomné a propojené s pontifikátem sv. Jana Pavla II., který úctu k Božímu milosrdenství vnímal jako velkou šanci pro dnešní svět. „Jan Pavel II. zavedl Svátek Božího milosrdenství se zdůrazněním, že milosrdenství je šancí k poznání opravdové tváře Boha a opravdové tváře člověka. Poselství o Božím milosrdenství je pro svět zároveň připomenu-

V druhé polovině roku 2014 se odehrály dvě události důležité pro propagaci „civilizace milosrdenství“ a šíření úcty k Božímu milosrdenství. V Kolumbii se uskutečnil třetí světový apoštolský kongres o Božím milosrdenství a v Polsku se konal čtvrtý mezinárodní kongres Apoštolů Božího milosrdenství. V minulém čísle jsme umístili informaci z kongresu v Kolumbii, tentokrát vám přinášíme několik slov o tom, co se odehrálo během kongresu v Krakově.

tím cti a hodnoty každého člověka, za kterého Kristus položil svůj život. Svatý otec se k tomu mnohokrát vracel, když polemizoval s „teologií smrti Boha“ nebo když ukazoval chyby současných totalitních systémů, které se snaží Boha odstranit z lidských dějin.“

Kardinál Dziwisz připomněl krátce učení sv. Jana Pavla II. o Božím milosrdenství, obsažené v encyklice „Dives in Misericordia“, se zdůrazněním událostí z dějin spásy, které jsou pro nás neustále aktuální: „Základní zkušenosti milosrdenství v dějinách Izraele je vysvobození z egyptského otroctví. Plným zjevením Božího milosrdenství je smrt a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Místem setkání s Božím milosrdenstvím jsou svátosti, zvláště svátost pokání a eucharistie, ve kterých se křesťan dotýká milosrdné lásky Boha. Církev, věrna Ježíši Kristu – zdůrazňuje Jan Pavel II. – má za svůj první úkol vydat svědectví o Božím milosrdenství.“

Páteční dopoledne obohatil také ThDr. Slavomír Oder, postulátor v procesu svatořečení sv. Jana Pavla II., který zdůraznil ve svém slovu význam citu víry v odhalování tajemství Božího milosrdenství. Následně o šíření úcty k Božímu milosrdenství na Islandu mluvil biskup Peter Bücher z Reykjavíku a o sdružení Faustinum a úctě k Božímu milosrdenství v Rumunsku biskup Petru Ghergel z Jassy.

Mši svatě předsedal
kardinál Stanisław Dziwisz
z Krakova

Během kongresu, kromě mší svatých a setkání, zazněly také zajímavé přednášky, které přinesly nové podněty pro apoštolát Božího milosrdenství. Důležité byly také praktické úvahy o možnostech uvádění forem úcty k Božímu milosrdenství zjevných sestře Faustyně do života v pastoraci. V tomto kontextu se emeritní čenstochovský arcibiskup Mons. Stanisław Novák věnoval ve svém vystoupení Svátku Božího milosrdenství a jeho pastoračním důsledkům. Rektor poutního místa v Lagiewnikach biskup Jan Zając pronesl slovo o historickém, společném a individuálním významu zasvěcení Božímu milosrdenství, které vykonal v Lagiewnikach sv. Jan Pavel II. dne 17. srpna 2002. Rektor Mezinárodní Akademie Božího milosrdenství, která byla hlavním organizátorem kongresu, Mons. ThDr. Jan Machniak, prezentoval projekt prohlášení

sv. Faustyny učitelkou církve a sestra Alžběta Siepak z Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství připomněla osobu a poslání sv. sestry Faustyny Kowalské a její vzájemné doplňování se sv. Janem Pavlem II. v šíření úcty k Božímu milosrdenství.

Kongres byl pokračováním tradice Kongresů Apoštolů Božího milosrdenství, které se v Krakově uskutečnily už v letech 1996, 2003 a 2008. Tentokrát byl spojen s díkůvzdáním za svatořečení Jana Pavla II., proto také probíhal pod heslem: „Jan Pavel II. – Apoštol Božího milosrdenství“. Ve všech přednáškách a proslovech, které během kongresu zazněly, lze proto najít osobu sv. Jana Pavla II. a jeho učení o Božím milosrdenství a o člověku. Zajímavé postřehy přinesl ve svém zamyšlení ThDr. Prof. Jan. D. Szczurek z Univerzity Jana Pavla II. v Krakově, který se věnoval tématu „Pravda o Bohu a člověku

Přednáška P. Slavomíra Odera, postulátora procesu svatořečení Jana Pavla II.

ve světle Božího milosrdenství“. Téma své přednášky uspořádal do diptychu, jehož jedno křídlo tvoří Nejsvětější Trojice, druhé člověk a obě křídla spojuje Boží milosrdenství. „Je třeba říct, že sv. Jan Pavel II. nám připomíná úžasnou pravdu o Bohu: otevření se pro Boží milosrdenství nám umožňuje „vidět“ Boha už tady, na zemi. Sice je to zatím pohled „jako v zrcadle“, ale přece je to pohled opravdový, který umožňuje poznat pravdu. Tato možnost „vidět“ Boha v zrcadle Božího milosrdenství je pro život člověka velice důležitá, protože dovoluje člověku pocítit Boží blízkost, umožňuje jakoby „zakusit“ tuto blízkost, která rodí a vytváří zvláštní vazbu mezi Bohem a člověkem, vysvobozeným tak z nebezpečí silou Božího milosrdenství.“

V sobotu se účastníci kongresu zamysleli nad tím, jak dnes hlásat světu poselství o Božím milosrdenství. ThDr. František Šlusarczyk, vicerektor poutního místa v Lagiewnikach, při tom poznamenal: „Neexistuje hotový recept na úspěšný život, svatost,

ekonomické problémy, ale existuje neklamný pramen naděje, který nacházíme v srdci milosrdného Ježíše. Existuje poselství, připomenuté světu sestrou Faustynou a předané celému světu Svatým otcem Janem Pavlem II.“ P. Ślusarczyk připomněl v tomto kontextu slova sv. Jana Pavla II., který zdůrazňoval, jak je tato pravda důležitá pro dnešního člověka, který tak často žije v pokušení zoufalství a rezignace. Podobně mluvil také biskup Jan Zając, který o sv. Janu Pavlu II. řekl: „Jan Pavel II. si byl vědomý velkého ohrožení, se kterým se musí vypořádat dnešní člověk a svět. Proto tak zdůrazňoval potřebu Božího milosrdenství, aby veškerá nespravedlnost skončila ve světle pravdy.“

Na závěr kongresu, v neděli 5. října (v den úmrtí sv. Faustyny), převzali účastníci kongresu od kardinála Stanislava Dziwisze symbolický oheň Božího milosrdenství, který před několika lety zapálil v bazilice v Lagiewnikach papež Jan Pavel II. „Tento oheň je symbolem světla, které Kristus přinesl na zem, aby toto světlo bylo v lidských srdcích“, vzkázal kardinál Dziwisz všem, kteří cítí v srdci poslání stát se apoštolem Božího milosrdenství.

Stovky účastníků kongresu skoro ze všech kontinentů, sdělování zkušeností, svědectví, společná modlitba a setkání, přednášky a možnost navázání kontaktů – toto všechno dává naději, že úcta k Božímu milosrdenství najde ve světě ještě více svých apoštolů.

(redakce ABM)

Foto: Robert Pecha

PŘÍŠTÍ KONGRESY O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Tradice kongresů o Božím milosrdenství bude nadále pokračovat:

- na rok 2017 je plánován čtvrtý Světový Apoštolský Kongres o Božím milosrdenství v Manile na Filipínách (2008 Řím, 2011 Krakov, 2014 Bogota)
- na rok 2016 je plánován Evropský kongres o Božím milosrdenství. Místo konání zatím není určeno. Uvažuje se o Vídni v Rakousku nebo Arsu ve Francii.

ČLOVĚK JE OBRAZ A NEMŮŽE SE OBEJÍT BEZ SVÉHO VZORU

Člověk je obraz. Proto je ontologicky orientovaný ke svému Vzor, bez něhož se nemůže obejít. Protože je obraz, má člověk stálou potřebu mít před sebou svůj Originál. Anděl, který odmítl vztah se Stvořitelem, se nyní snaží získat člověka, postaví se na místo jeho vzoru, a stát se tak člověku modelem. Člověk-obraz nahrazuje hříchem svůj Vzor vzorem jiným. Anděl, který se svou vzpourou prohlásil za první princip, svádí člověka z cesty a nutí ho jednat, jako jedná on. Prvotním hříchem nahrazuje člověk Boha sebou samým. Padlý anděl představuje pro člověka přechod od pravého Vzor k sobě samému jako středu stvoření a soustavy vztahů; skrze něj má všechno sloužit tomuto adjektivnímu já, které potřebuje substantivum, ke kterému by se přilepilo. Aby se já posílilo, musí se nafouknout vlastnictvím stvoření. Jako má padlý anděl potřebu substantiva, aby na něm vykonával svou moc, tak teď i člověk potřebuje stvoření, aby se cítil jako bůh stvořitel. Padlý anděl využívá stvoření, aby pokoušel člověka. Je-li pravda, že se pokušení odehrává uvnitř člověka, je to had – čili vnější postava, kdo člověku navrhuje, aby byl jako bůh stvořitel. Když had vnukne člověku myšlenku, že je jako Bůh, vesmír se člověku nabízí jako jeho stvoření, aby se on

mohl cítit jako Bůh. Člověk začíná svou falešnou tvůrčí činnost, které chybí podstata, protože začíná přeměnu ne v zosobňování k obrazu Božímu, nýbrž jako zvrácené zosobňování k obrazu egoismu. Člověk dá život přeměně stvoření podřízeného pouze jemu, aby se mohl cítit opravdu stvořitelem. Jinými slovy potřebuje, aby mu stvoření patřilo, a proto to, co vytváří, není poznačeno stopou lásky, nýbrž egoismu. Člověk nutí stvoření do lži, jelikož stvoření v sobě nese tuto stopu lásky. Jestliže stvoření nežije svůj základní rozměr lásky, žije mimo vlastní pravdu. Je zde možné vidět kulturu, lidskou tvořivost, práci a ekonomii jako zvrácení pravdy stvoření a jako prosazení vyhozeného egoismu.

Vstupuje-li hřích do světa skrze člověka, přichází vykoupení skrze Krista, Bohočlověka, až do nejhlubší podstaty stvoření. V Ném je stvoření osvobozeno od lži tím, že se zjevuje pravý obraz lásky, kterou hřích zakryl. Například v eucharistii je chléb odhalen ve své nejhlubší charakteristice, která je charakteristikou lásky. A stává se tak pravým chlebem.

Úryvek knihy

„Vybrané otázky z antropologie.

Člověk a vzkříšení.“, Marko Ivan Rupnik
(Centrum Aletti, Olomouc – Velehrad 2003)

Karmelitánské nakladatelství, s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilk@kna.cz, www.ikarmel.cz

Papež František oznámil slavení

SVATÉHO ROKU MILOSRDENSTVÍ

Papež František oznámil v pátek (13. března 2015) slavení nového mimořádného Svatého roku. JUBILEUM MILOSRDENSTVÍ bude zahájeno otevřením Svaté brány ve vatikánské bazilice o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince 2015, zakončeno bude 20. listopadu 2016.

„*Toto je čas milosrdenství. Je důležité, aby ho laičtí věřící prožívali a vnášeli do různých oblastí společnosti,*“ uvedl papež František. Jubileum ohlásil ve výroční den svého zvolení za nástupce sv. Petra a v průběhu kající bohoslužby v rámci akce 24 hodin pro Pána. Od pátečního večera jsou při této akci na celém světě otevřeny kostely, které nabízí možnost přijetí svátosti smíření. Tématem letošního ročníku akce je právě Boží milosrdenství.

„*Často jsem přemýšlel, jak může církev více poukázat na své poslání být svědkem milosrdenství. Je to cesta, jež začíná duchovním obrácením. Proto jsem rozhodl vyhlásit mimořádné jubileum, v jehož středu bude milosrdenství. Bude to Svatý rok milosrdenství. Chceme jej prožívat ve světle Pánova slova: 'Buďte milosrdní jako Otec',“* řekl papež během páteční bohoslužby.

Zahájení jubilea proběhne o slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie, 8. prosince 2015. Jak uvádí vatikánské tiskové středisko, v tyto dny se bude zároveň připomínat 50. výročí uzavření II. vatikánského koncilu. Jubileum tak má dát církvi nový impuls v uskutečňování koncilního díla. Zakončení Svatého roku je pak naplánováno na 20. listopadu 2016.

Během jubilea budou nedělní texty liturgického mezidobí brány z evangelia sv. Lu-

káše, jenž je nazýván „*apoštolem milosrdenství*“. Básník Dante charakterizuje sv. Lukáše jako „*písaře Kristovy mírnosti*“. K nejznámějším textům evangelisty patří podobství o ztracené ovci, o ztracené minci a o milosrdném otci (Lk 15).

Slavnostní vyhlášení jubilea přečtením buly proběhne u Svaté brány vatikánské baziliky v Neděli Božího milosrdenství (12. dubna 2015). Svatá brána se nachází ve čtyřech římských bazilikách a bývá otevřena pouze během Svatých roků. V jinou dobu bývá zazděná. Otevření Svaté brány symbolicky znázorňuje nabídku „*mimořádné cesty*“ ke spáse.

Jubilejní rok byl ve Starém zákoně vyhlášen každých 50 let. V tomto období byla dáována svoboda otrokům a vracel se majetek původnímu majiteli. Jak uvedl Jan Pavel II., „*podle Zákona Izraele spočívala spravedlnost především v ochraně slabých*“.

Katolická církev započala tradici Svatých roků za papeže Bonifáce VIII. v roce 1300. Hlava katolické církve tehdy stanovila jejich konání na období jednou za sto let. Od roku 1475 bylo řádné jubileum vyhlášováno každých 25 let, aby je mohly prožít všechny generace.

Dosud bylo slaveno 26 řádných Svatých roků, poslední z nich proběhl v roce 2000. Od 16. století se začala vyhlášovat také *mimořádná* jubilea, která měla zdůraznit udá-

losti zvláštního významu. Posledními takovými byl rok 1933 (1900 let od Vykoupení) a 1983 (1950 let od Vykoupení).

Církev dala starozákonnímu jubileu nový duchovní význam. Milostivý rok spočívá v odpuštění, jež je nabídnuté všem, a v možnosti obnovit vztah s Bohem i s druhými lidmi.

Skrze nové jubileum chce papež František postavit do centra pozornosti milosrdenství Boha, který zve lidi k návratu k sobě. Křesťané jsou podle něj dále povoláni, aby „*přinesli útěchu každému člověku naší doby*“.

Milosrdenství je téma papeži Františkovi zvlášť blízké, neboť si za své biskupské (a později papežské) heslo zvolil větu: „*Miserando atque eligendo*“ (v překl. „*Pohledl na něj s milosrdenstvím a vyvolil jej*“).

Při první modlitbě Anděl Páně po svém zvolení římský biskup prohlásil: „*Pocítit milosrdenství, toto slovo proměňuje všechno. Je to to nejlepší, co můžeme pocítit. Proměňuje to svět. I trocha milosrdenství činí svět méně chladným a spravedlivějším. Potřebujeme dobře rozumět tomuto milosrdenství Boha, milosrdného Otce, který má takovou trpělivost.*“

V lednu letošního roku řekl: „*Je tolik potřeba milosrdenství a je důležité, aby ho laičtí věřící prožívali a vnášeli do různých oblastí společnosti. Odvahu! Žijeme čas milosrdenství, toto je čas milosrdenství.*“ Ve svém poselství k letošní postní době zase napsal: „*Jak jen si přeji, aby se místa, kde se projevuje církev, zvláště naše farnosti a komunity, stávala ostrovy milosrdenství uprostřed moře lhostejnosti!*“

Organizaci Jubilea milosrdenství svěřil papež František Papežské radě pro novou evangelizaci.

Ondřej Mléčka
(převzato: tisk.cirkev.cz)

Papež František

V tomto roce, díky Božímu milosrdenství, slaví český „Apoštol“ své desáté narozeniny. S vděčností za všechna tato léta se díváme také do Francie. Lze totiž říct, že český „Apoštol“ má „francouzské kořeny“, protože vydání čtyř prvních čísel časopisu sponzorovali naši spoluhratři pallotini právě z Francie. Nejen z tohoto důvodu, ale také pro rozšíření obzorů, jak se úcta k Božímu milosrdenství šířila a šíří po celém světě, přinášíme vám několik informací, jak se tato úcta rozvíjela ve Francii.

Díky zjevením Pána Ježíše sestře Faustyně je dnes poselství o Božím milosrdenství známo na celém světě. Sestra Faustyna ve svém „Deníčku“ napsala, že toto poselství na začátku bude muset překonat mnoho překážek, ale potom nastane veliký dynamický vývoj této úcty. Posledních dvacet let jsme toho svědky také ve Francii.

Ve Francii se otcové pallotini angažovali v šíření úcty k Božímu milosrdenství nedlouho po smrti sv. Faustyny (+1938). Už v roce 1942 P. Michal Sopočko poslal pallotini dokumenty o zjeveních sestry Faustyny s prosbou o jejich prostudování. Jeho dopis obdržel P. František Cegiełka, tehdejší rektor polské katolické mise v Paříži. Bohužel P. Cegiełka, přetížený mnoha povinnostmi souvisejícími s imigranty a druhou světovou válkou, odložil tyto dokumenty do archivu.

Krátce potom byl P. Cegiełka, stejně jako mnoho ostatních kněží, uvězněn gestapem a zavřen v koncentračním táboře v Dachau. Mezi vězni kolovala, přepisovaná na útržcích těžce dostupného papíru, Korunka k Božímu milosrdenství. Korunku se modlilo mnoho vězňů, zvláště kněží, na kterých nacisté dělali pseudovědecké výzkumy. P. Cegiełka vzpomíná, že když byl velmi nemocný, jeden z kněží mu přinesl takovou Korunku přepsa-

nou na papír. Každý den se ji modlil a byla pro něj, stejně jako pro mnoho vězňů, zdrojem síly a naděje. Po osvobození koncentračního tábora se P. Cegiełka vrátil s ostatními pallotiny do Francie. Hned po svém návratu začali šířit ve Francii úctu k Božímu milosrdenství, přesvědčeni o tom, že právě modlitba Korunky jim zachránila život.

V roce 1946 se P. Cegiełka (+2003) přičinil o vydání brožurky „Otec milosrdenství“ a velice aktivně se zapojil do šíření úcty k Božímu milosrdenství. Pallotini přivezli a umístili v kapli v Osny u Paříže obraz milosrdného Ježíše, který osobně požehnal 24. června 1956 v Římě papež Pius XII. Je to pravděpodobně jediný obraz milosrdného Ježíše na světě požehnaný Svatým otcem před Druhým vatikánským koncilem. Obraz je uctíván v této kapli od té doby až dodnes. Díky tomu, že obraz požehnal sám papež, biskup versálské diecéze jej dovolil uctívat i v době, kdy po devatenáct let platil zákaz šíření úcty k Božímu milosrdenství na základě zjevení sestry Faustyny (zákaz byl vydán v Římě 7. března 1959 a zrušen byl 15. dubna 1978). Od roku 1947 začali pallotini pořádat v Osny slavnosti Svátku Božího milosrdenství, které se slaví každoročně dodnes.

Je třeba se tady zmínit také o tom, že dva pallotini sehráli roli v procesu blahořečení sestry Faustyny: P. Stanislav Suwala byl od roku 1951 postulátorem v procesu blahořečení sestry Faustyny a P. Alojz Misiak vicepostulátorem v tomto procesu. Ten sehrál také velikou roli v šíření úcty k Božímu milosrdenství ve Francii. To právě on zahájil vydávání časopisu o Božím milosrdenství pod francouzským názvem „Messenger de la Misericorde Divine“. V březnu tohoto roku vyšlo už sté číslo tohoto čtvrtletníku. P. Misiak také přeložil do francouzštiny a vydal „Deníček“ sestry Faustyny a mnoho brožur a knížek o Božím milosrdenství. Neustále se

Franciszek Cegiełka, 1930

také rozesílalo tisíce obrázků s modlitbami k Božímu milosrdenství. V současné době pallotini ve Francii pokračují v tradici svých spolubratří, kteří po návratu z koncentračního tábora začali šířit úctu k Božímu milosrdenství, a s radostí vnímají také nárůst různých hnutí a skupin, které se zapojují do šíření úcty k Božímu milosrdenství. Po P. Alojzi Misiaku, který zemřel v roce 2004, přebírali úkol šíření úcty k Božímu milosrdenství další pallotini (P. Eugen Malachwiejczyk, P. Zdisław Prusarczyk, P. Adam Gałązka a v současné době P. Krištof Hermanowicz).

Dnešní Francie je už v mnoha směrech úplně odlišná od té, ve které začínali šířit úctu k Božímu milosrdenství pallotini po druhé světové válce. Dokonaly se hluboké proměny jak v církvi, tak ve francouzské společnosti, které přinesly nové šance a nové problémy, ale zároveň ukázaly důležitost a aktuálnost úcty k Božímu milosrdenství. Důkazem toho je, že slavnosti Svátku Božího milosrdenství

VIDÍME DNES, JAK JE TOTO POSELSTVÍ OČEKÁVANÉ

O ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ
VE FRANCII

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

Kongres o Božím milosrdenství, mše s kardinálem De Barbarin, biskupem Lyonu

v Osny, které pallotini každoročně organizují, se účastní i několik tisíc osob, což v dnes laicizované Francii je konkrétním znamením. Kromě oslav Svátku Božího milosrdenství pořádají pallotini večery a dny Božího milosrdenství v Osny a v Paříži (Rue Surcouf), vedou exercicie a setkání ve farnostech po celé Francii, každoročně tisknou a šíří stovky tisíců obrázků, modliteb a materiálů o Božím milosrdenství. Francouzští pallotini přišli také se zajímavou myšlenkou konference, která by se věnovala tématu Božího milosrdenství v životě a učení svatých. Toto setkání se uskutečnilo poprvé v březnu tohoto roku za účasti mnoha přednášejících a biskupa Paříže Mons. Erica de Moulins-Beauforte.

„Pallotini ve Francii se neomezují ve svém šíření úcty k Božímu milosrdenství jenom na Francii. Předáváme třeba materiály k šíření úcty k Božímu milosrdenství do francouzsky mluvících zemí v Africe. Vnímáme také potřebu vytvářet „duchovní most“ mezi Polskem, kde zaznělo zjevení o Božím milosrdenství sestře Faustyně, a Francií, která byla připravena pro přijetí úcty k Božímu milosrdenství živou úctou k Nejsvětějšímu Srdci Páně. Vidíme totiž, jak je dnes důležité a očekávané poselství Pána Ježíše, které zjevil sestře Faustyně, všude, ale také tady, v srdci Evropy, kde je dnes člověk tak často ztracený a osamocенý,“ vysvětluje P. Křištof Hermanowicz,

který se v současné době věnuje šíření úcty k Božímu milosrdenství ve Francii.

V roce 2006 se Svátku Božího milosrdenství v Osny zúčastnil apoštolský nuncius ve Francii, arcibiskup Fortunado Baldelli. Bylo to zrovna 50. výročí požehnání obrazu milosrdného Ježíše Svatým otcem Piem XII. K této příležitosti nechali pallotini namalovat padesát obrazů milosrdného Ježíše, které byly umístěny do farností na území celé Francie. Během mše svatě arcibiskup Baldelli řekl: „Milosrdenství! Vy, kteří navštěvujete toto poutní místo, znáte lépe než jiní lesk tohoto slova. Milosrdenství je soucítící dobrota, která se slitovává, která vždy odpustí a hledá dobro druhého člověka. Všichni Boží milosrdenství potřebujeme, protože jsme chudí hříšníci. Dobře víte, že v rodinách, v mezilidských vztazích, v mezinárodních vztazích by bez odpustění, bez této soucítící dobroty byl svět peklem na zemi. Milosrdenství je také láska, která přichází s pomocí potřebným: plnit skutky milosrdenství a být v opravdové solidaritě s potřebnými – to je úkol pro křesťana, který odmítá egoismus. Také tímto způsobem prožíváme Boží milosrdenství. Otevřeme se pro Boží milosrdenství! Důvěřujeme lásce Boha, který odpustí těm, kdo k němu přicházejí. A také prosíme Ježíše, ať z nás udělá nástroj svého milosrdenství!“

Francouzský Apoštol Božího milosrdenství

(Redakce ABM)

NABÍZÍME OBRÁZKY MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE s modlitbou zasvěcení Božímu milosrdenství a „Korunkou“

Obrázky si můžete objednat na tel. 566 502 850, 774 521 531, e-mailem: objednavky@apostol.cz. Při objednávání sdělte, které číslo obrázku a jaké množství si přejete poslat. Velikost obrázků: 75x155mm. Balení je po 100ks. Cena není stanovena – dobrovolný dar pošlete na účet č.: 35-6219210237/0100.

č. 1 – původní obraz z Vilna **č. 2** – obraz používaný v „Apoštole“ **č. 3** – obraz ze Slavkovic

ZVEME VÁS NA NOVÉ WEBOVÉ STRÁNKY ŘÁDU PALLOTINŮ

V den slavnosti sv. Vincence Pallottiho (22. ledna) jsme spustili v České republice nové webové stránky (www.pallotini.cz), na kterých se budou zveřejňovat informace o Unii katolického apoštolátu, o sv. Vincenci Pallottim a jeho spiritualitě a také aktuality ze života řádu pallotinů.

Ve čtvrtek 22. ledna 2015 uplynulo 165 let od smrti sv. Vincence Pallottiho, zakladatele Společnosti katolického apoštolátu (pallotinů). Pallotti byl římský diecézní kněz, který v 19. století přišel s myšlenkou Unie katolického apoštolátu.

Cílem Unie je oživovat víru a rozpalovat lásku mezi věřícími, a tak vést k obnově a šíření víry. Unie by měla sdružovat věřící všech stavů i profesí a povzbuzovat je k apoštolské angažovanosti a spolupráci v jednotě. V současné době se připravuje česká verze stanov Unie katolického apoštolátu, které získaly schválení Svatého stolce a šíří se v mnoha zemích světa.

Otcové pallotini

TY JSI SVĚDEK MÉHO MILOSRDENSTVÍ

SBORNÍK TEXTŮ Z II. NÁRODNÍHO KONGRESU O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

Draží přátelé, v současné době připravujeme Sborník textů z druhého kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě ve dnech 23.–25. května 2014 pod heslem „Ty jsi svědek mého milosrdenství“.

Ve Sborníku bude možné najít materiály a texty přednášek z kongresu, mimo jiné: kardinála Miloslava Vlká; Mons. Jana Graubnera; Mons. Josefa Kajneka; Mons. ThDr. RNDr. Ladislava Hučka, CSc.; R.D. prof. ThDr. Jana Machniaka, Th.D.; R.D. Petra Vrbachého; MUDr. Violy Svobodové a prof. MUDr. Augustina Svobody, CSc.

Sborník chceme připravit v kvalitě a podobě prvního sborníku a doufáme, že se nám podaří jej vydat v první polovině roku 2015.

Pokud by někdo z vás mohl přispět na tisk sborníku, svůj dar posílejte na účet:

35-621 921 0237/0100

Za všechny vaše dary, které nám umožňují dotisk materiálů o Božím milosrdenství, a tím také šíření účty k Božímu milosrdenství, srdečně děkujeme! **Ať Pán odmění Vaši štědrost!** O. pallotini

Nabízíme vám sborník textů z prvního kongresu o Božím milosrdenství, který se konal ve Slavkovicích a v Novém Městě na Moravě v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu, podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. (Formát 130x200, 48 stran)

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

Cena není stanovena, dobrovolný dar posílejte na účet: **35-6219210237/0100**

Objednávejte na adrese: **Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý**

na telefonním čísle: **566 502 850, 566 502 855**

e-mail: **info@slavkovice.cz**

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

Můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,

tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: **zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz**

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: **objednavky@apostol.cz**

Objednávací formulář na www.apostol.cz!

PALLOTINI

SPOLEČNOST
KATOLICKÉHO
APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla: „**Láska Kristova nás žene.**“ Pallotti odkázal členům Společnosti, aby „pomocí modlitby a skutků dělali všechno, aby svět poznal a zamiloval se do Ježíše“. Proto se kněží a bratři pallotini neomezují na jednu činnost, ale pracují na různých místech a v mnoha oblastech.

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32

tel. 733 741 850, 733 741 860

e-mail: **mojepovolani@pallotini.cz**

Poutní kostel
Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny
ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.

(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční

– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámý 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

Zemřel jsi, Ježíši,
ale pro duše vytryskl
pramen života
a pro celý svět
se otevřelo moře
milosrdenství.

Zřídlo života,
nevyčerpatelné
Boží milosrdenství,
obejmi celý svět
a vylej se na nás.

Den. 1319